

ΤΑ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΤΗΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΣΑΠΙΑΣ

ΕΝΑ ΦΡΙΚΙΑΣΤΙΚΟ ΔΡΑΜΑ ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΠΑΡΕΛΘΟΝΤΑ ΑΙΩΝΑ

• Ο Λουδοβίκος Αρμάνδος και η μάντισσα Λένορμαν. • Όπου η προφητεία της βγαίνει αληθινή. • Ο ρομαντισμός και η συνείδησή του κατά τον παρελθόντα αιώνα. • Ο γάμος του Αρμάνδου. • Η αφοσίωσή της γυναίκας του. • Η γνωριμία του με τον Μάρκ Δελφράι. • Ο έρως του προς την κ. Δελφράι. • Η άτυχη Φανή και η φυλακή της. • Η δολοφονία της. • Τα κίβδηλα. • Η άτυχη Φανή θρηνείται. • Το επικίνδυνο ταξίδι. • Η Δελφενία. • Έπι της λαμπρότητος. • Ο ένδοξος μιάς λεγίας κυρίας. κλπ. κλπ.

Βρισκόμαστε στις αρχές Δεκεμβρίου του 1830. Ένας νεαρός καλλιτέχνης του Ωδείου, από Παρίσι, Λουδοβίκος - Αρμάνδος ονομαζόμενος, πήγε μία μέρα να συμβουλευθῆ μία περίφημη μάντισσα της εποχής αυτής για το μέλλον του. Η μάντισσα, που λεγόταν Μαριζέλ Λένορμαν, δεν κατίσσε καθόλου να διασχόντι το μέλλον τον στις γραμμές του χεριού του.

— Ποιά γρήγορα, του είπε, θα σάς καλέσουν ως γαμπρό κοντά σ' έναν μεγάλο και περίφημο άρρωστο. Σας δέλωτο δίπλα στο προσκέφαλό του να παραγγέλλετε φάρμακα. Μα τι φάρμακά σας θάβουν πολύ άργα...

Ο νεαρός ήθελε να μάθει τους όμους του όταν άκουσε αυτά τα λόγια της μάντισσας. Της έδωσε ένα άσημενο νόμισμα, κ' έγραψε συλλογισόμενος ότι αυτή η διαβόητη Μαριζέλ Λένορμαν δεν έβριζε πενήτα. Δεν πέρασαν όμως πολλές μέρες και το Ωδείο, όπου έλαζε ο Αρμάνδος, ανέθεσε στή σκηνή ένα δράμα του Λομιά, που φέρει τον τίτλο «Νισαίοι». Στο δράμα αυτό του ανέθεσαν το ρόλο του γαμπρού Αμμοτ, του Άγγλου χειρουργού, τον οποίον η ακολουθία του Νισαίοιεντος στο νησί της έξοχίας είχε καλέσει εκεί όταν είδε έτοιμοθάνατον τον αυτοζοιότορα.

Ο Αρμάνδος θυμήθηκε τότε τα λόγια της μάντισσας και αισθάνθηκε βαθειά έκπληκτος γι' αυτόν. Και επειδή έκεινή την εποχή ποδορέει και σκεπτικες σκέψεις αποσπασόσαν το μυαλό του, ξαναπήγε και πάλι στο σπίτι της για να του αποκαλύξη το μέλλον του. Η μάντισσα, αφού και πάλι συμβουλευθηκε την παλιάνη του νέου ήθελοσού, του είπε:

— Ένα ταξίδι σκέπτεσαι να κάνης. Πρέπει όμως να ενεργήσης με μεγάλη σύνεση, αν δεν θέλης να καταστραφής!

Ο Αρμάνδος έγραψε περισεσσότερο συγγραμένο από το σπίτι της χειρομάντισσας, απ' ό,τι ήταν όταν έπληξε να την ιδεί. Πράγματι σκεδιάζε να κάνη ένα ταξίδι. Μία ένα ταξίδι όχι και τόσο συνηθισμένο, όχι και λίγο επικίνδυνο. Έσχεδιάζε, λέμε, ένα ταξίδι κ' ένα έγγλημα συγγρόνος. Ήταν φυσικό, λοιπόν, να τον στενοχωρήσουν τα λόγια της Μαριζέλ Λένορμαν. Ας διηγηθούμε όμως τα πράγματα με τη σειρά. Γιατί η ιστορία αυτή είναι μία από τις πιο φοιτικές του προσημένων αιώνας.

Ο Αρμάνδος, πολύ νέος ακόμη, πρώτου άνεβη στή σκηνή για όταν ήταν άλλους γραμμές σ' ένα έπαυσιείο, είχε παντρευθῆ μία θωρακάτη νέα, τῆ Φανή Μπιάο. Έπειτα από ένα χρόνο η Φανή του χάρισε ένα χαριτωμένο κοριτσάκι. Έλάτρευε κυριολεκτικά τον άνδρα της και γι' αυτό δεν γάρισε καθόλου όταν άργότερα ο Αρμάνδος της απέγασσε σ' άβολοσθή το θεατρού σκάδιο.

Δεν πέρασε πολλές καιρός από τότε που ο Αρμάνδος ανέβηκε στή σκηνή, όταν μία στενή φίλη του συνέθεσε μ' έναν συνάδελφό του, που τον έλεγαν Μάρκ Δελφράι. Ο Μάρκ είχε αποδώσει την ιστορία και την τελευταία χρονιά που έπρόκειτο να πάρη το διόλο του παντρεύτηκε με την σκηνή ενός βιβλιοπώλη. Συγγρόνος έγκατέλειπε την ιστορία, γιατί δεν τον άφανε ήσαν ο δαίμονας του θεάτρον. Έληχε μέρος σ' έναν λιανόδο ήσαν και άρχισε να περιτρέχη τῆς επαρχίας και το έξωτερικό, όπου σημείωσε και μερικά έπιτυχίες. Στο τέλος κατέληξε στο Ωδείο του Παρισού και εκεί γνωστίστηκε με τον Λουδοβίκο - Αρμάνδο. Ο Μάρκ ήταν τότε 30 χρονών και ο Αρμάνδος 28. Λίγο άργότερα άρχισε η τραγική τους ιστορία.

Για να μη φανούν όμως άτιμανα όσα θα διηγηθούμε παρακάτω, πρέπει να πουμε από τώρα ότι την εποχή εκείνη το Γαλλικό θέατρο περιόρισε σοβαρά κορίσι. Η ρομαντική σχολή, όπως ονομάζουν αυτήν τῆ φιλολογική τάση, είχε εισορήσει στο θέατρο, διώγοντας και τα τελευταία ίσοιμμάτια του κλασικισμοῦ. Οι ρομαντικοί δραματικοί συγγραφερις έδειχναν βαθειά περιφρόνηση προς τῆς κοινωνικές συνήθειες και προσπαθόσαν να φωνάζουν ορζοσαστικοί σέ όλα εκείνα που αποτελούσαν τῆς παλιές

ήθειες αξίες. Η σύγχρονη άπιστία, ο άναπότακτος έρως, το δηλητήριο, το στίλιετο βρισκόσαν στή ημεροσφία διάταξι. Η αίσια του θεάτρον έπερε πάντοτε να τῆ φρονητιώδη χειροκροτήματα του κοινού, για να σκεπάση τα σομασμένα πτώματα απάνω στή σκηνή για τότε δεν ένδοξούσε τόσο την εποχή εκείνη, όσο ένας θεατικός ήθος, ο οποίος εσκότανε με το στίλιετο του μία γυναίκα που έλάτρευε, μόνο και μόνο για να κρίνη τις έπιτυχίες του άτατομένου σύζυγου της...

Αυτή η γενική νοστροσφία φανεία ότι έπηλάζε τρομερά τους δύο παντασπολήτρος νέους ήθελοσους του Ωδείου. Ο Αρμάνδος, έπειτα από λίγον καιρό άρχισε να παραμελή τῆ χαριτωμένη γυναίκασού του, τῆ Φανή, και άγάπησε με πάθος, με ρομαντισμό τῆ γυναίκα του φίλον του Μάρκ, που ήταν μέν άμορφη γυναίκα, αλλά χωρίς καρδιά και χωρίς συνείδηση. Ο Μάρκ ήταν την εποχή εκείνη βοητηγμένος στα χορή. Δεν άρχισε άσάτοσο να καταλάβη τί γινόταν μεταξύ του φίλον του και τῆς γυναίκας του. Μία ήταν πειά τόσο διεφθαμένο, ώστε δέχτηκε να έξκαλοσθήσθον η σχέσεις τους αυτές, για να μπορή κάδε τόσο σ' άποσπα χρομάτα από τον Αρμάνδο.

Ο ήθελος καιτήρορος είχε άρχισι έτσι. Ο Αρμάνδος, ξετρελλανόμενος πειά από το πάθος του για την Αμείλια, για να έπαρξή στίς χρηματικές άπαιτήσεις του φίλον του, έδοκίμασε να κατασκευάση κίβδηλα νομίσματα. Τα πράγματα που φωνάταν φασκότατο, ήθελώτατο όμοιος, αλλά ανήτησε πολλές τεχνικές δυσκολίες και στο τέλος αναγκάσθηκε να παρατηρή από το σκεδιά του.

Τότε οι δύο φίλοι κατέστρωσαν από σιμφοίον ένα άλλο σκεδιά: Ο Μάρκ θα έμνε στο Παρίσι και ο Αρμάνδος θα πήγανε για να εγγραφθῆ και να περιόρι χρομάτα στο Λονδίνο. Έπειδή όμως ο Αρμάνδος δεν μπορούσε πειά να κάνει βήμα χωρίς την Αμείλια, οι δύο καλοί φίλοι αποφάσισαν να την πάρη μαζί του. Την τελευταία όμως στιγμή συνέβη κάτι που εκλάμψε όλα αυτά τα λαμπρά σκεδιά.

Η δυνατησμένη Φανή, η πιστή σύζυγος του Αρμάνδου, τα κατάλαβε όλα. Και τότε, η τόσο τρομερή αυτή βταρξίς, αισθάνθηκε να θεοική άνομιμένη μέσα της η ζηλοσπία κ' έδιώρισε πός την άποσασμένη σ' άβολοσθήνη παντοῦ το σκέρνο της. Η επέμβασις αυτή ήθε όλοσ διόλο τον άρρωσάτο. Ο Μάρκ όμως δεν τα έκανε και τόσο εύκολα και γρήγορα σκεδιάσε από μυαλό του ένα καινούριο «κόλο». Απαράλλαξα όπος και στα ρομαντικά δράματα της εποχής. Ο Αρμάνδος, στον οποίον άνακοίωσε το σκεδιά του, τον χειροκροτήσε. Και τότε είχαν στή Φανή τῆς όλοι μαζί θα πήγανε στο Βέλγιο, όπου ήταν βέβαια πός θα έκαναν εχρονίες δουλειές με τις παραστάσεις που θα έδιναν. Μόνο η Αμείλια θα έμνε στο Παρίσι.

Η Φανή είχε πολύ καιρό σ' άδοκίμηση μία παρόμοια καιρά. Νά ταξιδεύη, δηλαδή, να γρησθή καινούργια μέρη μαζί με τον αγαπημένο άνδρόσθῆ της, αυτό ήταν ένα άληθινό όνειρο γι' αυτήν. Φίλησε τρομερά το νοστίσση της που θα άφανε κοντά στους γοιές της, και έφταναν από το Παρίσι και οι τρεις μαζί στίς 2 Ιανουαρίου 1872.

Πέρασαν στή αρχή απ' το Αρράς, απ' το Βαλεσόνειν και απ' το Τουρνάι. Στή Φανή έλεγαν ότι ήταν έπιχρησμένοι να κάνουν όλοσ αυτούς τους μακρινούς δρόμους και να έπισκεφθῆν αυτές τις πόλεις, γιατί υπελόγησαν να συναντήσθον ένα ήσαν που περιόρισε. Και η άγνη και άλοση Φανή τα πιστερε όλα, χωρίς να μπορή μέσα στή σκεπή της να γρησθή καμιά ύποψια για το σατανικό σκεδιά των δύο συνόδων της.

Στίς 18 του μηνός ξεκίνησαν από το Φούρ για να πάνε με τα πόδια στην Λουζέρεχη, μ' όλο το διαβολέμενο καιρό που έκανε. Οι δύο άνδρες κοντάσθον τις βαλλίτες και η Φανή κρατεί στο χέρι της ένα μικρό καλάθι, που περιέχει τα άποπόρονα τους. Έβάδισαν μία δόλοληρη όρα χωρίς να συναντή

σων κανένα. Η νεαρή γυναίκα φαινόταν κουρασμένη. Ο Μάρκ, που βιάζετο δίπλα της, άφηνε κάτω τις βαλίτσες που κρατεί, ανοίγει τη μία και άτακτα βγάζει ένα στήλετο. Και ενώ η Φανή στέκει και έχει το βλέμμα της βυθισμένο στην άπειρανη γωνία, χειμωνιάτικη λεδιά, ο Μάρκ την πλησιάζει και με μιας της βυθίζει το στήλετο στο στήθος!

Η Φανή βγάζει μια κραυγή: — Λουδοβίκο! Βοήθητα! Λουδοβίκο!... Φωνάζει τον άνδρα της για να τη βοηθήσει. Ο Λουδοβίκος Άρμάνδος τρέχει πράγματι... μα για να της πάσει σφιχτά τα χέρια και να της τὰ δέσει πίσω από τη πλάτη. Και την κρατεί έτσι, ενώ ο Μάρκ βυθίζει άλλη μια φορά το στήλετο του στην καρδιά της δυστυχήμενης γυναίκας.

Τη φάθον βατέρα γρήγορα-γρήγορα κάτω από λίγο χιόνια και εξακολουθούν το δρόμο τους για τη Λουκέρνη. Η Φανή, το εμπόδιο στην αίσχρη συναλλαγής που γίνεται μεταξύ τους, δεν υπάρχει πια...

Λέν αργούν όμως να τους ανακαλύψουν και να τους πιάσουν. Οι δύο δολοφόνοι καταβυθίζονται να πεθάνουν στη λιαμητόση. Την ημέρα της εκτέλεσής τους κάποιος άπειρος έχει μαζεμένη στην πλατεία, κομμάτι που διαφωρατισμένο από ρομαντικές περιπέτειες. Είναι η ομορφότερη της εποχής.

Ο Άρμάνδος ανεβαίνει πρώτος στη λιαμητόση και υποκλίνεται τους φορές εμπρός στο συγκροτημένο πλήθος, όπως και στη σκηνή του θεάτρου. Και όταν το χεράκι του λέρη πια, τον διαδεχεται ο Μάρκ. Το πλήθος αερίζεται από ένθουσιασμό. Μια «ρομαντική» λοζία κερτά γράφει την άλλη μέρα σ' ένα φύλλο της Λουκέρνης:

«... Όσο για μένα, ο Άρμάνδος είναι ένας υπέροχος ήρωας. Έχει πόζα... Κινεί το όμορφο χεράκι του, που το σιάζει ένα όμορφο δάσος από μαύρα μαλλιά...». Ο! τον αγαπώ αυτόν τον άνθρωπο! Για μένα το έγκλημα που ζει χαθή, δεν υπάρχει πια... Έχαφέτησε έλανο από τη λιαμητόση αυτόν τον άνομο όγλο, έναν όγλο βάρβαρο, που δεν κατάλαβε, δεν μπορούσε να καταλάβει αήθη την ύπεροπτή χειρονομία...»

Έτσι τελείωσε η δραματική αυτή ιστορία, που συνέβη σ' μια περίοδο γενικής άτακτου κοινωνικού ξεφύλλισμα!

ΧΙΛΙΑ ΔΥΟ ΜΙΚΡΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Οι σκύλοι στον πόλεμο
Οι σκύλοι δεν χρησιμοποιήθηκαν στον πόλεμο μόνον κατά τα τελευταία χρόνια, αλλά από τις αρχαιότερες εποχές. Πρώ των δαδόντων της Σπαρτης έστησαν πάντα μια άγλη σκυλίνα, οι οποίοι με τα γαργίσματα τους έπαρόδιναν την παρουσία του εχθρού. Επίσης στή Ρώμη οι δόλτα, οι όποιοι φύλαγαν βάρδια τη νύχτα, είχαν μαζί τους σκύλους. Κατά την πολιορκία της Κορινθίων οι πολεμιστές έβοηθούτο πολύ κατά των εχθρών από πενήτα Άσιατικούς σκύλους. Τέλος ο βασιλεύς της Μακεδονίας Φίλιππος στα όρεινά μέρη του βασιλείου του, είχε εγκαταστήσει φρουρά από πολεμιστές σκύλους.

Οι Αιγυπτιαί και τα κουνούπια
Τα κουνούπια κ' αυτή άζομία ή στεγνόμα ή ταινιωτή του δαγγιλον έβαδίζον τον κοσμάκη και κατά την αρχαιότητα. Ο Ηρόδοτος αναφέρει ότι οι αρχαίοι Αιγύπτια για να αποφεύγουν τις ένθουσιές των κουνουπιών, εχίζαν ψηλούς πυργούς και έκομάντο έπί των δομητιών των, όπου δεν ήμπορούσαν να φράσουν τα κουνούπια των έλων, έμπαθίζονταν από τους άνεμους. Έπειτα πάλιν που κατοικούσαν κοντά στή έλη χρησιμοποιούσαν ένα κοινό άλιετικό δίχτυ, με το όποιο την νύχτα έπιαναν ψάρια, τη νύχτα δέ περιβάλλαν μ' αυτό τα χερσόβια τους.

Έτσι γίνονταν από τα άμμοβρα αυτά έντομα, χωρίς φλίτ και φλάτ!...

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ
Κάθε άνθρωπος έχει τρεις χαρακτηρισμούς: Έκείνον που φαίνεται ότι έχει, εκείνον που πραγματικά έχει κ' εκείνον που νομίζει ότι έχει.
— Γνωστικά λόγια στο στόμα μορφοί και χωρίς σκολία στα χέρια φτωχού γεννοίν πάντα την ήσυχία πως είναι κλοπιμαία.
— Φιλοξενία και τον εχθρό σου άζομία. Το δέντρο προσφέρει τη σιά του και στον ίδιο τον ξυλοκόπο.
— Ο ένθουσιασμός μοιάζει με τα στρεΐδια που μόνο όταν είναι φρέσκα άείζουν.

Η ΕΚΚΕΝΤΡΙΚΟΤΗΤΑΣ ΤΩΝ ΑΜΕΡΙΚΑΝΩΝ ΠΑΡΑΔΟΞΕΣ ΔΙΑΘΗΚΕΣ

Δυό γύροι βάλς, 350.000 Δολλάρια. Η εύγνωμοσύνη του Άμερικανού. Ένας που δεν αγαπήθηκε ποτε στη ζωή του. Κληρονομία και παντρεία. Η περιέργη εκκοίχιση της γενετοκορής. Όπου ο κληρονομός παρατρεταί της διαθήκης. Ο αιώνας φοιτητής που σπουδάζει με την επίσηρη γιά του μακκρητα. Ο κχυζός των δυο κληρονομών, κλπ.

Έγράψαμε και άλλες γιά τις περιεργότερες διαθήκες του κόσμου. Επειδή όμως ή διαθήκες αυτές είναι ανεξάντλητες, ή ασχολήθουμε άζομία μια φορά μαζί τους.

Πρώ έτών ένας γέρος εκατομμυριούχος από τη Άρκανσάς του Όχο των Ηνωμένων Πολιτειών, πεθάνοντας άφησε 350.000 δολάρια στή μης Έφι Έλλιοτ, την όποια όστόσο μόνο μια φορά είχε δη στή ζωή του, σ' ένα χορό. Στη διαθήκη του, διαταλογοόντας αήτη την προτιμήση του, έγραφε τα έξης:

«Επειδή στο χορό αυτό, ο όποιος μου έμεινε άληφής, ή μή Έλλιοτ εσαφστήθηκε να μου μλήση φίλζα και έδωσαν να χορεύη μαζί μου δυό γύρους βάλς, κι αυτό το λόγο της κληροδοτά από εύγνωμοσύνη το ποσόν των 350.000 δολλαριών».

Πρέπει να σημειωθεί ότι ο ίδιόστοπος αυτός Άμερικανός απέθανε άρκετα χρόνια μετά το χορό και ότι, σ' αυτό το διάστημα, ή εδύτης κληρονομός τον τον είχε ξεχάσει έντελώς!

Ο Παύλος Χάις πάλιν, ένας εκατομμυριούχος από την Πιτσοβούρη, ο όποιος είχε την άγνη να μην αγαπήθη ποτε στή ζωή του από γυναίκα, άφησε όλη του την περιουσία στους δυό ανεψιούς του, από τον όπο να τον τρεψούν! Για να είναι ακόμα βέβαιος ότι ή έντολή του θα τηρηθή, έβησε στή διαθήκη ός όσον να δοθή στους κληρονομούς ή περιουσία μόνον κατά την ημέρα των γάμων τους, άλλως να περιέλθη στα φίλανθρωπία έδωματα της πόλεως.

Η Άμερικανική γενετοκορής Άννα Γούνγκ, ή όποια απέθανε πρσ έτών, άφησε την εκ 500.000 δολλαριών περιουσία της στον Καρλ Μίλλερ, από τον όπον όμως να χωρήση από τη γυναίκα του. Άλλως μόνο μετά το θάνατο της γυναίκας του ή κληρονομία θα περιέρχεται στην κατοχή του. Η Γούνγκ από είχε αγαπήσει με πάθος το Μίλλερ, όπως όπως περιφρονώντας τον έρωτά της είχε παντρεθή μια άλλη. Το περιεργό σκεπτικό είναι ότι ή εκδικητική γενετοκορής έδινε δικαίωμα στον κληρονομό της να συνάγη νέο γαμο, άν έζηρούσε ή ή γυναίκα του ή άν εκείνη επέθανε. Ο Μίλλερ όμως εδούλωσε ότι παρατρεταί από τα δολάρια της γενετοκορής, γιατί Άμερικανός πού ή γυναίκα του.

Ένας νέος Άμερικανός, ο Ουίλιαμ Κοτλέν Βόταν, είναι από 29 έτών φοιτητής στο Πανεπιστήμιο της Κολομβίας και φαίνεται ότι θα πεθάνη φοιτητής για τον έξη ή λόγο: Κάποιος θεός του, πεθάνοντας, του άφησε διά της διαθήκης του μια γενναία έτησία επιχορήγηση, όρίζοντας συγχρόνως να του κοπή ή επιχορήγηση αήτη όταν ο άνεψιός του θα τελείωση τις σπουδές του. Ο έξυπνος κληρονομός λοιπόν για να μη χάση την επιχορήγηση εξεκοίχιθη να παραμείνη πάντα φοιτητής, χωρίς να νοιάζεται καθόλου να παρη δίδαση.

Ένας άλλος Άμερικανός, ο Βένεδικ Χάις, είχε όρισει διά της διαθήκης του να περιέλθη ή περιουσία του σ' εκείνον άή τους δυό μόνους συγγενείς του, σπου όποιοι το σπίτι θα πεθάνε. Οι συγγενείς του αιτού ήσαν ο Μόρς Στόκερ και ή κωρία Φρεδερίκον Τόμ. Ο Χάις μιά μέρα έταγε μ' άφοροστήση βαρεία, ενώ βρισκόταν στο σπίτι του Στόκερ, επειδή όμως είχε περισσότερες προτιμήσεις στην κωρία Τόμ, την ειδοποίησε να πη να τον πάρη στο δικό της σπίτι. Έκείνη έφρεζε άμέσως μ' ένα αυτοκίνητο, αλλά βρήκε την πόρτα του σπιτιού της άντιεχόλου της κλειστή. Έβαλε άμέσως τις φωνές για να την άκούση ο γέρος και να πληροορηθή την άριζή της. Ο άφοροστος τότε ζήτησε από το συγγενή του να άνοιξη, αλλά, βλέποντας ότι αήθη έβησε τα λόγια του, κατέβαλε τις τελευταίες προσπάθειές του, σηκώθηκε ή ή χερσόβια, άνοιξε μόνον τον την πόρτα και βγήκε έσω από δρόμο. Η κωρία τον έβαλε άμέσως μέσα στο αυτοκίνητό της και διέταξε το σωφρέ μ' αναπτήρη έδη του την ταχύτητα για να φράσουν στή σπία της πην πεθάνη ο γέρος. Επειδή όμως ή άπόστασι ήταν μεγάλη και το κωριο δυνατό, ο άφοροστος ξεψύχησε στο δρόμο. Μετά το θάνατό του οι δυό κληρονομόι κατέβησαν στο δικαστήριο, το όποιο απέφραθη ότι κανένας άή τους δυό τους δεν μπορούσε να κληρονομήση όλη την περιουσία, άφορ ο Χάις πέθανε στο δρόμο.

